

We vervelen ons

Ze hadden niets te doen. Het was donderdagmiddag. 's Avonds zou het koopavond zijn, maar ze waren niet van plan om in de stad te dineren. Wel wilden ze iets gaan drinken.

- Het wordt tijd dat je gaat werken, zei Lynn, die bij de ingang van het zelfbedieningsrestaurant een dienblad pakte.

- Ga zelf werken, zei Renee. Zo erg verveel ik me niet.

- Heb je het geld dan niet nodig?

Ze schuifelden langs de displays met broodjes, gebak en warme snacks. De rij was lang, maar er waren twee kassa's waar afgerekend kon worden.

- Kan alles wel op dat dienblad? vroeg Renee.

- Waarom? We drinken toch alleen maar wat?

- Geen appelgebak?

- Dat kan er makkelijk bij, zei Lynn. Overigens, ik betaal.

- Oké.

- Dat had je nog van me tegoed.

- Prima.

- Ik wil niet dat je daar tegen protesteert. Je betaalt vaak genoeg voor mij.

- Amuseer je je een beetje? vroeg Renee.

- Volgens mij vervelen we ons.

Bij het gebak schoof Lynn tweemaal een punt appelgebak op een bordje. Ze zette de bordjes op haar dienblad.

- Wat voor koffie wil je? vroeg Lynn.

- Doe maar een latte.

- Koffie met melk?

- Nee, zei Renee, een latte.

- Koffie verkeerd?

- Zoiets, maar dan met warme, schuimende melk.

- Dan krijg jij van mij een koffie met warme, schuimende melk.

- Dank je, zei Renee. Je bent mijn beste vriendin.

- De herfst is amper begonnen, of we vervelen ons al.

- We kunnen naar een museum, stelde Renee voor.

- Misschien... we zien wel. Ga je zondag naar je moeder?

- Waarschijnlijk.

- Ik ga vrijdag, zei Lynn. Ze voelde zich vandaag niet lekker.

- Morgen, dus.

- Mijn moeder verveelt zich ook, maar die is oud. Bovendien vergeet ze steeds, dat ze zich al eerder verveeld heeft. Dan is het niet zo erg.

- Hoe weet je moeder, vroeg Renee, dat ze vergeten is dat ze zich verveelt, als ze niet meer weet dat ze zich verveeld heeft?

- Dat weet ze ook niet. Ik onthoud het. Als ze zegt dat ze zich verveelt, vertel ik haar dat ze zich de vorige keer ook al verveelde.

- Is dat niet gemeen? Je kunt toch veel beter zeggen, dat ze zich tot dan toe prima geamuseerd heeft? Weet zij veel.

- Zodat ze zich beter voelt?

- Ja. Ze is immers je moeder.

- Dat maakt geen enkel verschil.

- Ik zou niet weten waarom niet. Een vreemde zou je niet eens opzoeken.

- Nee, zei Lynn, dat bedoel ik niet. Het maakt geen enkel verschil, of ik haar nou vertel dat ze zich verveeld heeft of geamuseerd. Ze gelooft me toch niet.

- Kan dat trouwens wel? Als elke dag nieuw voor haar is, hoe kan ze zich dan vervelen?

- Ik denk, zei Lynn, dat...

Maar ze waren bij de koffie aangekomen. Een meisje in een lichtblauw werkpakje keek hen afwachterend aan.

- Een koffie met warme schuimende melk, alstublieft, zei Lynn.

Het meisje blikte vluchterig naar een oudere collega.

- Een latte, zei Renee.

- O, zei het meisje, een latte. Groot of klein?

- Groot, zei Lynn.

- Ja, zei Renee.

- Een grote mok koffie met warme, schuimende melk, zei Lynn.

- Ik heb alleen latte, zei het meisje.

- Dan doe dat maar, glimlachte Lynn.

- Als jij je verveelt, word je vervelend, zei Renee.

- Uiteraard, anders klopt het niet meer.

Ze wachtten tot de koffie klaar was en schuifelden toen verder. Lynn wilde een plat watertje nemen.

Daarvoor moesten ze nog een meter of drie afleggen.

- Volgens mij, zei Lynn, bedoelt mijn moeder dat ze zich die dag verveelt, als ze zegt dat ze zich verveelt.

- Terwijl jij die dag langskomt. Dat zou toch een hoop vreugde moeten scheppen.

- Gelukkig word jij niet vervelend, als je je verveelt.

- Gaan we dadelijk naar de kledingafdeling?

- Ik heb niks nodig, zei Lynn.

- Ik ook niet, zei Renee.

- Laten we dan bij de boeken en tijdschriften gaan kijken. Ik vind het prettiger om daar niets nodig te hebben.

- Leuke kleding voor in de winter heeft geen zin. Je loopt toch de hele tijd met een dikke jas aan. Ik voel me dan net een michelinmannetje.

- Ik voel me dan knap, net als altijd.

- Trut, zei Renee.

- Een plat watertje, graag, zei Lynn tegen een kopie van het koffiemeisje.

Ze ontving een koud flesje met water, nam zelf een schoon glas, zette het glas en de fles tussen de bordjes met appelgebak, en liep naar de kassa.

- Waarom zouden ze allemaal blauw dragen? vroeg Renee.

- Het is misschien de bedrijfskleur. Of ze hebben allemaal een blauwtje gelopen.

- Of ze werken hier nog maar een blauwe maandag.

- Zou kunnen. Maar we laten het blauw blauw.

- Die kende ik nog niet, zei Renee. Wat betekent dat?

- Daar praten we niet meer over.

- Dan niet.

- Ik word moe van ons, zuchtte Lynn.

Bij de kassa bleek de rekening voor een grote mok koffie met warme, schuimende melk, een plat watertje en twee stuks appelgebak acht euro vijfenzestig te bedragen.

- Pinnen? vroeg de kassajuffrouw, die Lynn haar pasje tevoorschijn zag halen.

- Nee, zei Lynn, dit is mijn mondharmonica.

Ze haalde het pasje door de reader, tikte haar pincode in, zeven... vier... negen... twee... en wachtte tot de betaling was verwerkt.

De kassajuffrouw legde met een stoïcijnse uitdrukking op haar gezicht de bon op het dienblad, waarna ze haar aandacht op de volgende klant richtte.

Lynn pakte het blad vast. Renee was reeds onderweg naar een vrij tafeltje bij het raam. Ze gebaarde haar te volgen.

- Ik kom, zei Lynn.

Bij het tafeltje aangekomen, liep Renee met haar mok terug naar een toonbank naast de kassa. Ze

strooide suiker over de schuimlaag. Daarna wilde ze tegenover Lynn gaan zitten, maar die stuurde haar terug om twee vorkjes en servetten te halen.

- We hebben het nog druk, zei Lynn, toen Renee eindelijk zat.

- En jij maar denken dat we ons vervelen.

- Ja, zei Lynn. Wel een duffe kassajuffrouw. De laatste keer dat ik mijn pincode verklapte, schrok er tenminste iemand.

- Ja?

- Een vrouw achter me, een oud mens. Ze drukte me op het hart om nooit mijn pincode bekend te maken. Veel te gevaarlijk, zei ze. Ik moest niemand vertrouwen.

- Alsof jij ooit je werkelijke pincode weg zou geven.

- Dat meisje trapte er niet in.

- Nee, zei Renee. Die zag zo wel, wat ze aan jou had.

Ze begonnen aan het appelgebak, dronken wat en prikten tegelijk weer in het gebak.

- Goh, zei Renee, wat een lol.

- Nee, jij, zei Lynn. Zit je me te imiteren?

- Ik imiteer niks.

- Je doet me anders wel na.

- Nee, jij doet mij na.

Lynn schudde nee en at verder. Renee dronk van haar koffie. Het gebak liet ze even staan.

- Wat gaan we na de boeken en tijdschriften doen? vroeg Renee.

- Ons onder een trein werpen.

- Jij eerst. Dan zal ik me niet meer vervelen, vermoed ik zo.

- Weet je, zei Lynn, die overdreven op een krent kauwde, ik vraag me af of vervelen menselijk is, of dat dieren zich ook kunnen vervelen.

- Zeker wel. Daar zijn voorbeelden van. Ijsberen in de dierentuin, bijvoorbeeld. Die schommelen met hun bovenlijf als ze zich vervelen.

- En paarden?

- Dat weet ik niet. Ze slapen staande. Misschien slapen ze vaker als ze zich vervelen.

- Ze worden niet vernielzuchtig? Trappen misschien hun stal aan barrels?

- Paarden zijn lief, zei Renee beslist. Het zijn geen jongeren die uit balorigheid een bushokje slopen.

- Jongeren? Jongens, zul je bedoelen. Ik moet de eerste meisjes nog zien, die zich als vandalen gedragen.

- Die zijn er echt wel. Maar ik begrijp wat je bedoelt. In Nederland houden we er niet van om de dingen bij hun naam te noemen. Ook al gaat het om jongens, we noemen ze neutraal jongeren.

- Weet ik, zei Lynn. Het is misschien een kwestie van beschaving. Niet alleen het overleggen neemt toe, ook het abstraheren. Uiteindelijk hebben we het nergens meer over, maar wel op een hoog niveau.

- Anders vervelen we ons maar, zei Renee.

- Zou je denken?

- Volgens mij wel. Ik denk dat we een samenleving gecreëerd hebben waarin veel mensen zich onledig houden met nadenken. Er wordt niet veel geproduceerd, meer geadviseerd, bestudeerd, geanalyseerd...

- Alles beter dan werken.

- Ja, zei Renee, alles beter dan werken. Het is misschien wel de hoogst haalbare beschaving. Iedereen kan in zijn bestaan voorzien door na te denken en niemand hoeft zich nog moe te maken door fysieke arbeid.

- Lijkt me haast onmogelijk, zei Lynn. Fysieke arbeid zal altijd nodig zijn.

- Dan is import van werkkrachten wellicht het kenmerk van een hoge beschaving. Niet de economie vergt buitenlandse werkkrachten, maar het niveau waarop de beschaving is aanbeland.

- Ja, glimlachte Lynn. Hoe hoger de beschaving, des te meer behoefte aan slaven.

- Zo is dat. De ware beschaafde mens houdt slaven.

Lynn prikte met aanmerkelijk meer plezier in haar appelgebak.

- Een aardige gedachte, vind je niet? vroeg Renee.

- Heel aardig, zei Lynn. De verveling neemt reeds af.
  - Het is ook prima gebak. Je zou eens wat minder vaak onschuldige mensen moeten plagen.
  - Och... als ik me verveel.
  - Je bedoelt, zei Renee, die weer van haar gebak at, dat het uit balorigheid was?
  - Zou kunnen. Ik moet toch wat.
  - Ja, jij en jongeren. Jullie moesten je schamen. Wanneer heb jij je laatste bushokje gesloopt?
  - Ik specialiseer me in telefooncellen. Past beter bij mijn leeftijd. Als ik bejaard ben, verwacht ik me te kunnen beperken tot verkeerslichten.
  - Zo te horen, zei Renee, verveel je je weer.
  - Het wil maar niet wijken.
- Zwijgend aten ze verder.
- Zaterdag, zei Lynn, die haar vorkje neerlegde en haar glas nog eens vulde, gaan we weer ouderwets op pad.
  - Dat zouden we voorlopig niet meer doen, zei Renee.
  - Ga je nog een koffie halen? vroeg Lynn, omdat Renee in haar mok keek.
  - Nee, ik heb te snel gedronken. Vertel eens, waarom gaan we weer op pad? Na ons laatste tochtje vond je het welletjes.
  - Ik heb me vergist. Daar, ik geef het meteen toe. Een Lynn is daar niks te groot voor.
  - En als ik nou geen zin heb? vroeg Renee.
  - Dat heb je wel. We hadden geen van beiden zin meer, omdat we ons ergerden aan een spuuglelijke kerk in een nietszeggend Waals dorpje. Maar we zagen iets over het hoofd.
  - Wat dan?
  - Het wordt vroeger donker. We zullen vaker in kunstlicht door vreemde dorpjes en steden dwalen. Alles ziet er dan anders uit. En het wordt kouder. De sfeer is intenser. Van zonlicht en warmte word je een beetje lam. Binnenkort staan onze zenuwen weer op scherp. En dan door een vreemde omgeving wandelen, misschien wel over knisperende sneeuw, in het gelige schemerlicht van een enkele lantaarn, zal ons geestelijk kietelen. Ik verwacht oorspronkelijke gedachten en veel gepeins over de eindigheid van het leven. Waarom zijn we hier op aard' en hoeveel mensen zitten naar een onnozele quiz op de tullefisie te kijken. Da's ook een voordeel, als het donker is. Ze zien je niet naar binnen gluren.
  - Ik moet zeggen, zei Renee goedkeurend, dat je hier wel een punt hebt. Op de kou kun je je kleden, da's niet zo erg. Als het maar niet regent.
  - Als het regent, blijven we thuis. Dus, je bent het met me eens?
  - Oké, we doen het.
  - Thuis vervelen we ons toch maar, drong Lynn aan.
  - Prima.
  - Het wordt vast heel leuk.
- Renee keek om zich heen.
- Waarom is het eigenlijk zo druk? vroeg ze. Het is pas donderdag.
  - Weet ik veel. Ik denk dat steeds meer mensen zich vervelen.
  - Aha! zei Renee. De werkelijk beschaafde mens houdt slaven en verveelt zich.
  - Ja, zei Lynn. En daarom heeft de burger behoefte aan onnozele spelletjes.
  - In dat geval zitten we aan de grenzen van onze beschaving.
  - Laten we niets aannemen, zei Lynn, die een laatste slok nam en daarna opstond, maar vaststellen en wel proefondervindelijk.
  - Doen we. Wat doen we nou vandaag? Om nu nog ergens heen te rijden...
  - Vandaag niet. Ik heb mijn zoon gezegd dat we thuis zouden eten. Hij verwacht een warme aardappel. Zaterdag gaan we de hele dag op pad. Ga je mee?
  - Ja, zei ik toch?
  - Ik bedoel nu. Of wou je nog even blijven zitten?
- Renee stond op en verzamelde de spullen die zij geacht werden op te ruimen. Lynn weigerde dat pertinent. Ze vond de prijzen te hoog voor een zelfbedieningsrestaurant
- Hoe zit het eigenlijk, vroeg ze aan Renee, die met het dienblad in haar handen naar een trolley liep,

waar zij het blad netjes op zijn plek schoof, met je werk als freelancer?

- Uitstekend, zei Renee. Ik bevind me op de toppen van mijn kunnen. Meer beschaving kan ik niet meer aan.

- Je verveelt je.

- Behoorlijk.

- Je kunt altijd weer een baan nemen.

- O, zeker. Je hebt me eerst lekker gemaakt met een betoog over knisperende sneeuw en geel schemerlicht, en dan zou ik nu in een of ander saai kantoor onder een TL lamp moeten gaan zitten?

We gaan op pad, lekker naar buiten, zodat we naar binnen kunnen kijken.

- Je hebt gelijk, zei Lynn, mijn excuses.

- Die accepteer ik. Een Renee is daar niets te groot voor.

- Nee, lachte Lynn. En weet je, opeens verveel ik me niet meer. Ik heb er weer zin in.

- Ik ook, ik ook.

Opgewekt liepen de twee vriendinnen vanuit het restaurant naar de roltrap, waar zij besloten toch eerst een bezoek aan de kledingafdeling te brengen. Met een beetje geluk zouden zij daar een warm wolletje vinden dat hen door de winter zou helpen. Het ging immers hard vriezen, in oktober reeds verwachtten zij de eerste sneeuw en op de hoek van elke straat stond straks een kraam met dampende snert.